

d.å. udtalte justitsministeren, at han hermed sigtede til personer, „der er under rimelig mistanke for ulovlig politisk virksomhed, herunder naturligvis først og fremmest voldelig omstyrtelse af forfatningen el. lign.“ (sp. 1396). Videre hedder det: „... Hvor begynder den rimelige mistanke? Der vil jeg gerne sige, at der ofte er et stykke vej, før en mistanke kan føre frem til bevisligheder, der er så gode, at de kan bære en tiltale. Det er imidlertid klart, at hvis efterretningstjenestens virksomhed overhovedet skal kunne oprylde sit formål, kan man ikke nøjes med at påbegynde sager, der straks på forhånd er så oplagte, at man kan rejse tiltale i dem“. (sp. 1422). Realiteten er altså den, at politiets efterretningstjeneste foretager registrering ikke blot på grundlag af ulovlig politisk virksomhed, men på grundlag af politiets mistanke om, at en vis politisk virksomhed — (venstresocialistisk aktivitet?) — er ulovlig.

Muligvis kan den samlede regering drages til ansvar; men vi har begrænset forslaget til justitsministeren, fordi det i særlig grad måtte påhvile denne, der i folketinget har været stillet over for talrige spørgsmål om registreringspraksis siden den 30. september 1968, at redegøre for, at den praksis, der siges at være indført den 30. september 1968, *ikke* på afgørende måde er i strid med den indtil da fulgte praksis, jvf. særlig den daværende justitsministers udtalelser i folketinget den 21. maj 1964. (sp. 5291 f).

Gennem sine udtalelser i folketinget har ministeren vildledt tingets medlemmer, idet disse fejlagtigt har antaget, at politisk registrering er opført, mens registreringspraksis fortsat går ud på, at „alle, der er ude på overdrevet, bliver registreret“.